

ENGELSİZ ENGELLİLER

Yıllar sonra rastladım ona. Hem de hiç ummadığım bir anda. O gün ikindiden sonra kızım aramış ve : “ Annecim, yarın matematikten sınavımız var, Ebru teyzemle konuştum ders çalıştırmak için çağırdı ben oraya gideceğim.” dediğinde sevinmişim. Zira ben de uzun zamandır bir lisede öğretmen olan arkadaşımı ve o çok sevdiğim, adeta öz annemden ayrı görmediğim annesini özlemişim. “Peki kızım okul çıkışı sen doğru oraya git, ben de mesaiden sonra gelirim, gece birlikte döneriz.” dedim o akşam orada nelerle karşılaşacağımı bilmeden. Hayat böyle bir şey işte. Her an bizi şaşırtmaya devam etmekte üstüne yok sanki.

Üniversiteden tanıdığım Ebru öğretmen, benim neredeyse yirmi yıllık arkadaşım ve adeta kız kardeşim gibiydi. Kader öğrenciliğimizden sonra da yolumuzu kesiştirmişti. Zira ikimiz de aynı şehirde görev yapıyorduk. O yıllarda başlayan dostluğumuz bizi akrabadan daha öte yapmaya yetmişti. İkimiz de bu şehirde fazla kimseyi tanımiyorduk. Ancak bizim gibi kimi kimsesi olmayan arkadaşlarımız dostlarımız vardı çevremizde. İyi günde ve kötü günde biz bize yetiyorduk kısacası.

Akşam iş çıkışı biraz çarşıya uğramış, çoktandır ihtiyacımız olan birkaç şeyi almıştım. Elim kolum dolu o koca yokuşu nasıl çıktım bir Allah bilir bir de ben. Apartmana gelince bir zamanlar üçer beşer çıktığım merdivenleri dinlene dinlene çıkarken anladım ne kadar yorulduğumu. Zili çalarken kapı önündeki bir çift spor erkek ayakkabı dikkatimi çekti. “Allah Allah, erkek misafir var galiba, ama kim acaba?” diye geçirdim içimden. Çünkü arkadaşım yaşlı annesi ile birlikte yaşıyordu ve gecenin bu saatinde gelecek erkek misafiri olmazdı.

Kapı açılınca şaşkınlığım daha bir artmıştı. Zira bana kapıyı açan, oldukça uzun boylu, beyaz tenli güzel yüzlü bir delikanlı idi. Yarı loş kapı aralığında aslında bana çok aşına gelen bu yüzün kim olduğunu çıkaramadım ilk önce. Kapıyı açan genç yarı peltek şivesiyle “Hoş geldiniz” derken arkasından gelen kadını tanıdım ilk önce. Aysun öğretmendi bize tebessüm eden bu sarışın yüz. Minyon çehresinde yine aynı zarif ve asil bakışlar. Kendine has nezaketi ile beni içeri buyur ederken hafif bir çığlık attım. Çünkü ancak o zaman anlayabilmişim bize kapıyı açan gencin onun biricik oğlu Orçun olduğunu. Şaşkınlığım devasaydı desem yalan olmayacak. Yıllar önce onu çalıştığım kurumun Tıp Fakültesi hastanesinin yoğun bakım odasında görmüştüm ilk kez Orçun’u. Ondan sonra uzun bir süre görüştim bu aile ile. Çünkü hastanede çok uzun süre tedavi görmüştü Orçun ve ben sürekli ziyaretlerine gitmişim. Öyle ki onu görmediğim gün kendimde bir eksiklik hissediyordum. Adeta akraba gibi olmuşuk hepsiyle. Daha sonra koştuk bir sebeple. Ara sıra havadislerini alsam da onları bir daha görmek epeydir kısmet olmamıştı.

Ebru Öğretmen aracılığı ile tanıdığım Aysun öğretmen Muğla’nın köylerinde doğmuş, köyünün okumuş birkaç evladından birisiydi. Liseyi yatılı olarak İzmir’de okurken mezun olduğunda herkes onun köyüne dönmesini beklemişti. O ise gizlice girdiği üniversite sınavlarında Fizik bölümünü kazanmış üniversite okumak için gittiği Ankara’dan bir daha köyüne dönmemişti. Orada tanıdığı eşini de. İkisi de aynı yurttaki kalıyordu. Bir sebeple yolları kesişmiş ve okul bitmeden nişanlanmış, mezun oldukları yaz da evlenmişlerdi. Ailelerinden habersiz evlenmeleri ise Aysun’dan ziyade Mehmet’in ailesi tarafından hiç onaylanmadı desem yalan olmaz. Onlar ne Aysun’u sevdiler yeterince, ne de oğullarını affettiler. Varlıklı bir ailenin şımarık çocuğuydu Mehmet. Evliliği de başına buyruk oluşunun bir sonucuydu anne babasına göre. Velhasıl o kaza olana kadar da pek bir araya gelmemişlerdi.

İkisi de mesleğine aşık birer öğretmen olarak ilk tayin yerleri olan bu şehre geldiklerinde kaderlerinin en oynak cilvelerini burada yaşayacaklarını nereden bileceklerdi ki? Ve ben nereden bilebilirdim ilk kez bir yoğun bakım ünitesinde gördüğüm beş yaşındaki Orçun’un bir gün böyle

umulmadık bir anda gayet düzgün bir şekilde karşıma çıkacağını. Büyük hayallerle ve umutlarla geldikleri bu şehirde sapaşğlam doğurmuştu biricik evladını Aysun. Onun ilk adımlarını ilk anne-baba demesini, ilk ateşlenmesini birlikte yaşamışlardı yine bu şehirde. Hayat hep başladığı gibi devam edecek sanırız ama nafîle. Bir taraftan yaparken bir taraftan bozan bir oyundur hayat. Ve zaman ne mahir sihirbazdır anlayana.

Beş yaşındaki Orçun annesi ile gittiği bir alışveriş merkezinin otoparkında geçirmişti o kazayı. Hızla park yerine gelen bir araba, kendi arabalarının yanında duran çocuğu görmemiş ve ön tamponla çarptığı gibi metrelerce havaya fırlatmıştı. Göz açıp kapayınca kadar geçen bu sürede Orçun bir başka arabanın ön camına düşmüş, bir anda her taraf kanlar içinde kalmıştı. Hemen hastaneye yetiştirdiklerinde iç kanama da geçirdiğini söyledi doktorlar. Fakat en acısı da o gün maruz kaldığı beyin darbesi onu daha sonra aylarca kalacağı, o hastanenin yoğun bakım ünitesine esir edecekti.

Ebru öğretmen beni arayıp : “Sevim, bir arkadaşımın oğlu kaza geçirdi, sizin hastaneye getirdik, istersen buraya gel belki bir yardımın olur” demişti. Oldum olası çocuklara dayanmam. Hele kazayı öğrenince duramadım, hemen aynı kampüste bulunduğumuz hastaneye koştum. Acilin önüne vardığımda herkes perişan bir haldeydi. Bir anda tüm dünyaları alt üst olan anne baba, içinde oldukları durumun belirsizliği bir yana, biricik evlatlarının gözleri önünde adeta şaka gibi bir kazayla böyle bir duruma gelmesinin şaşkınlığını yaşıyorlardı. Aysun ile Mehmet’in yabancıları oldukları bu şehirde kimseleri yoktu Allah’tan ve bizden başka. İkisi de en çaresiz halleriyle sağa sola koşturuyor ve ne yapacaklarını bilemez bir halde her bakan gözden umut bekliyorlardı. Fakat umut o kadar yakın değildi işte. Umut onlar için sanki Kaf dağının ardına gizlenmişti de kimse yerini yurdunu bilmiyordu.

Orçun çok uzun süre kaldı orada. Görünüşte vücudunda araz bırakacak bir şey olmasa da beyindeki zedelenmeler hayati fonksiyonları için tehlike arz ediyordu. Orçun orada hortumlara, makineye bağlı olarak kıpırtısız bir halde uyuyordu. Ben günde birkaç defa yoklardım Orçun’u. Camekânın arasından öylece bakardım. Onun sağlıklı halini hayal ederdim bazen. Çünkü bu haliyle bile çok güzel bir yüzü vardı. Çok şirin ve çok zeki bir çocuk olmalıydı Orçun. Onun hortumlarla makineye bağlı bu perişan beni çok etkilemişti. Sanki kendi çocuğummuş gibi dualar ederdim. Bu ziyaretlerim neticesinde aramızda tarif edemediğim duygusal bir bağ oluşmuştu sanki.

Durumu bir türlü netleşmiyordu ve çok uzun sürdü bu belirsizlik dönemi. Orçun önce aylarca uyutuldu. Bitkisel hayat dedi bazıları. Bazıları bir daha asla uyanamaz dedi. Bazen de uyansa bile beyin çok fazla hasar gördüğü için artık eskisi gibi olmayacak diyordu. Ama Orçun ölmüyordu da. En kritik anda bile çarptı minicik kalbi. Onun gözlerini açmasını dört gözle bekleyenler olduğunu hissedercesine direndi sanki. Zaman zaman yüreklerimizi ağzımıza getirirse de her şeye direndi o minicik beden. Sanki daha sonraki hayatında direnmesi gereken daha acı şeylerin provasını yaparcasına direndi, direndi..

Bütün bu sıkıntılar, üzüntüler yetmiyormuş gibi, ilk kez kaza sebebiyle oğullarının yanına gelen Mehmet’in anne babası da sürekli Aysun’u suçluyorlardı. Zaten hiç sevemedikleri ve asla benimseyemedikleri gelinlerinin çocuğuna yeterince göz kulak olamadığını dile getiriyorlardı sürekli olarak. Onlara göre bütün olanların tek suçlusu Aysun Öğretmendi. Bunu özellikle Mehmet’in olduğu zamanlarda daha çok yapıyorlardı. Utanmasalar bile göz yumduğunu dahi söyleyebilirlerdi. Çocuğun yaşadığına şükretmek yerine kazanın sonuçları hakkında ileri geri konuşmadan da geri kalmıyorlardı. Ya çocuk sakat kalırsa? O zaman ne ederdiler? Bu zamanda millet sağlam çocukla baş edemezken engelli bir çocuk ne demektir? Hem erkek çocuğu bu, ömür boyu yatalak kalırsa nasıl bakılırdı? Kısacası Orçun daha şimdiden onlar için devasa bir külfet demektir.

Dolayısı ile anne babasının yanan yüreğine su serpmek bir yana bu cahil ve bencil tutumları ile onlara destek yerine köstek oluyorlardı. Orçun neredeyse bir yıl hastanede kaldı. Bu süreçte sayısız ameliyat geçirdi. Fakat aşırı hasar gören beyni yüzünden daha sonraları hem zihinsel olarak hem de bensesel olarak diğer insanlardan farklı olmak zorunda kaldı. Beş yaşında girdiği hastaneden, altı yaşında çıkarken, Orçun artık başını rahat oynatamıyordu. Dili de dönmüyordu eskisi gibi. Meramını anlatmak için kelimeleri bulamıyordu, bu da onda hırçınlık meydana getiriyordu. Ama asıl kötüsü Orçun yanında bir yardımcı olmadan yürüyemiyordu. Zira yürümek için ayakları sağlam olsa da bir türlü dik tutamadığı başı dengesini bozuyor ve onu yürümekten alıkoyuyordu.

Taburcu olup eve geldikleri ilk akşam koptu kıyamet. Zaten evladının düştüğü bu durum yeterince mahvetmişti Aysun'u. Bir yıldır çektiği eziyeti bir anneden başkası nasıl bilebilirdi? O bir yılda kaç kere ölüp kaç kere dirildiğini kim bilebilirdi? Sinir sistemi harap olmuştu ve artık düzenli olarak sinir ilaçları kullanmak zorundaydı. Bir anne olarak evladına olanların acısını hazmetmek bir yana, bir de bu düşüncesiz, cahil akrabalar fazla geldi Aysun'a ve patlayıverdi. İşte o gün ciddi anlamda çatırdadı kocası Mehmet ile olan bağları da. Zira Mehmet ailesinin bu bencilce tutumuna sesiz kalması yetmiyormuş gibi onlardan etkilenmiş olacak ki o da cümle aralarında Aysun'u suçlayan kelimeler kullanmaktaydı. Nasıl olduğunu anlayamadı Aysun ve akrabadan kim varsa hepsini kovdu evden o akşam. Bir daha da bir araya gelmediler zaten.

Bir anneydi Aysun, ama diğer bütün annelerden farklıydı. O şimdi diğer çocuklar gibi olmayan, engelli bir çocuk annesiydi üstelik. Fakat evladının engelli olması onun anneliğine zeval getirebilir miydi? Tam aksi, evladını kaybetmekle yüzleşmiş ve bir yoğun bakım ünitesinin önünde aylarca beklemişti. Çocuğunun ilk gözünü açmasını, ilk hareketini, ilk tepkisini o hastane odasında sabırla, metanetle ve dualara gark olan kalbi ile beklemişti. Şimdi çevresindeki bu cehalet abidesi varlıkların sözlerine mi yenilecekti. Elbette hayır. O gece çok ağladı Aysun. Evinden kovduğu akrabaları yüzünden kendisine surat asan kocasına değil, evladının kucaklarında bile olsa eve gelişinin sevincini yeterince yaşayamadığına ağladı. Bundan sonra yaşayacağı günlerin zorluğunu bile düşünecek hali yoktu. Ama en acısı ilerideki günlerde yapayalnız kalacağından da haberi yoktu ne anne kalbinin, ne de gözlerinden akıp giden yaşların.

Orçun normal davranmаса da bedenen günden güne gelişıyordu diğer akranları gibi. Doğal gelişim sürecinde hiçbir aksaklık yoktu ama, kazadan hasar gören beyni sebebiyle yine başını oynatamıyor, sağlıklı yürüyemiyordu. Düşünce ve düşünceyi ifade etme açısından da pek yetersizdi. Bu yüzden normal okula gönderilemedi. Hep beraber yaptığımız araştırmalarımız sonucunda, bu durumdaki öğrenciler için özel eğitim veren bir okul olduğunu öğrendik. Orçun'u oraya kaydettirdik. Orçun artık haftanın dört günü o okulda özel eğitim görüyordu. Her sabah babası bırakıp akşam alıyordu okuldan. Fakat hastane evlerine uzak olduğu için bir süre sonra babasına zor geldi evladını taşımak. Zaten o akşamdan sonra bir türlü düzelmemişti ilişkileri de. Ve ailesinin, çevresinin etkisi ile iki yıl geçmeden Mehmet karısını ve hasta çocuğunu baş başa bırakıp evi terk etti.

Aysun bu ayrılığın geçici olmasını umut etse de bir süre sonra anladı ki, engelli bir çocuğun varlığı öz babasına bile fazlaydı atık. Son günlerde çocuğunu sudan bahanelerle azarlamaya başlamıştı Mehmet. Oğlunun ona göre mantıksız davranışları ve düzensiz hareketleri canına batıyordu adeta. Hatta çocuğun ağzından istem dışı gelen su Mehmet'i adeta çıldırtıyordu. Sırf bu yüzden ona yaklaşmaz, sevmez okşamazdı çoğu kez. Oysa bilmiyordu ki bir çocuk her yaşta anne baba şefkatine muhtaç iken, Orçun'un durumundaki çocuklar için ihtiyaç kat be kat fazladır. Bir babanın bunu anlamaması için çok geçerli mazeretinin olması gerekirdi. Ama normal insanlar bu mazeretleri asla anlayamazlardı. Benim hiçbir zaman anlayamadığım gibi.

Oğlunun varlığı kendisini rahatsız ediyordu işte. Sürekli sabit bir yere bakıp, manasızca gülümseyen, kekelediği için hiçbir sözü anlaşılmayan bir çocuk onu ziyadesi ile huzursuz ediyordu. Sanırım kendisini sık sık evden dışarı attığı bu süreçte hayatına başka bir kadın girmişti. Mehmet'in

ailesinin baskıları da had safhadaydı zaten. Boşanmaya karar verdiler nihayet. Evi, arabayı her şeyi Aysun'a bıraktı Mehmet. Tek şartı, Orçun 'un annesinde kalması idi. Çok acıydı ama meğer Orçun gerçekten babasının en büyük külfetiymiş.

Kırıla kırıla kırılacak yeri kalmayan Aysun bu duygusal travmayı nasıl atlattı bilmiyorum. Atlattı mı hala ondan da emin değilim. Ama o gün Aysun'un gözlerinde ve yüreğinde bir karar pekişmişti. Ne olursa olsun oğlunu asla yalnız bırakmayacak ve onu hayata en güzel şekilde hazırlayacaktı. O bir engelli annesi idi. Ama anneydi işte. Cümledeki "engelli" kelimesi onun anneliğinden zerrece bir şey götürmeye muktedir değildi. Boşanma imzasını attığı o gün karar vermişti Aysun, evladından utanan bu babayı da, kendileri gibi sağlam olamayan kişileri anlamak, bağrına basmak yerine acıyarak bakan cümle insanları da, ailelerinde engelli bir çocuk olduğu için utanan, sıkılan akrabaları da hayatında sonsuza dek silikleştirmeyi. Ve Aysun yaşadığı bütün acıları karşısında engelli olmasına rağmen kendisini adeta hayata bağlayan biricik evladına daha bir sıkı sarıldı. Onu daha bir şefkatle bağrına bastı. Bir daha evlenmeyi asla düşünmedi. Ömrünün geri kalanında alacağı her nefesin, biricik evladına dair olması için ne gerekirse yapacaktı. Yaptı da!

Bu koskoca şehirde yapayalnızdı ama çaresiz değildi. Yakın birkaç dostu ile görüştü ve Orçun'u onların vesilesi ile İstanbul'da özel bir rehabilitasyon merkezine götürdü. Çok umutluydu Aysun öğretmen buradaki tedaviden. Çok uzun bir tedavi süreci olacağını bile bile katlandı bu çileye. Bu yeni tedaviye başladığında hiç kimse Orçun'un bir daha eski haline geleceğini hayal dahi edemezdi. Ama Aysun hep inandı, gittikçe büyüyen Orçun'da inandı buna. Bir de en yakınlarındaki gerçek dostları, yani bizler inandık. Elimizden ciddi manada bir şey gelmesede inancımızla onların en büyük destekçileri olduk çoğu kez.

Bu süreçte bir darbe de çalıştığı okuldan yedi Aysun. Daha dün kadar onun yüzüne gülen , en yakın dost bildiği arkadaşları verdi ilk tepkiyi. Orçun sebebiyle sık sık izin alması battı hepsinin gözüne. "Aysun izinli, Aysun raporlu" diye verip veriştiriyorlardı sürekli. Oğlu için işe gidemediği günlerde onun öğrencilerine ders vermek onlara kalıyordu diye hiç biri Aysun'un içinde olduğu bu çaresizliği yeterince anlamadı. Anlasalar bile ateş düştüğü yeri yakar misali duyarsız kaldılar. Hatta yardım etmek bir yana Aysun'un öğrencilerinin velilerini kışkırtıp okul idaresine karşı Aysun'u zor durumda bırakarak köstek oldular adeta. Veliler bile ondan bahsederken çoğu kez: "Şu sakat çocuğu olan öğretmen" lafını kullanmaktan hiç üzüntü duymuyorlardı. Onlar için ne kadar da kolaydı.. "Özürlü çocuk, sakat çocuğun annesi" kelimeleri. Kendisine yakıştırılan bu etiketleri duymak bazen Aysun'un canını çok acıtırsa da hala gözlerine mutlulukla bakabildiği bir evladı olduğu için şükrederdi hep.

Pes etmedi Aysun. Ne okuldaki duyarsız arkadaşlarına, ne de şikayet eden öğrenci velilerine aldırmadı. En çaresiz kaldığı anlarda bile evladı onu yaşama bağlayan tek şey oldu. Hani o herkesin sakat gözü ile baktığı Orçun, istemeden sebep olduğu bütün eziyetlere rağmen bir anne için yaşama tutunma sebebiydi işte. Bir annenin bu devasa iradesi, inancı, azmi de hasta bir çocuğun hayata tutunmasına sebepti. Bu karşılıklı umut akımı onları ayakta tutan yegane şeydi sanırım. Birlikte sinemalara, tiyatrolara gittiler. Orçun'un sağlığı elverdiği sürece hafta sonları il dışı seyahatler yaptılar. Hatta izcilik takımına yazıldılar ana oğul. Birlikte Uludağ'da kamp bile yaptılar bir yaz. Orçun'un yetmediği her yerde annesi ona yetti. Onun eksikliğini ne kendisine ne de çevresine hissettirmemek için olağanüstü bir gayret sarf etti Aysun öğretmen. Annesinin çevrelerindeki olumsuz hiçbir bakışa zerrece pirim vermediğini gören Orçun'un da artık kimselere aldırılmaz olmuştı. Bu mükemmel uyum bekli de sağlıklı anne evlat arasında bile olamayacak türdendi.

Allah'tan okul müdürü de çok duyarlı biriydi ve bu süreçte hep yanında oldu Aysun'un. Şimdi Allahı var, Aysun okulda olduğu zamanlarda öğrencilerini hiç ihmal etmedi. Giremediği derslerini, onların boş zamanlarında sürekli telafi etti. Hatta vakit buldukça öğrencilerini başına toplayıp onlara özel ders bile anlattı. Bu sebeple görevi açısından vicdanı gayet rahattı. Hatta onu en çok

öğrencileri anlıyordu sanki. Öğrencileri ona Orçun hakkında hep olumlu şeyler söylediler. Öğretmenlerinin en umutsuz anında bile onun destekçisi olabildiler. Doğanın kanunu böyle işliyor sanırım. Karşınızdakine kalbinizden ne verirseniz karşılığı size muhakkak geri dönüyor. İyilik verirsen iyilik buluyorsun. Pozitif bakarsan pozitif görüyorsun. Yeter ki kalpler samimi olsun.

Birkaç yıl sonra ilk okul bittiğinde Orçun artık başını sağa sola çevirmede kontrolü eline almıştı bile. Adımları da daha bir düzenliydi. Konuşması de gün geçtikçe düzeliyordu. Fakat kaza sebebiyle gözlerinde de bir kayma olmuştu Orçun'un. Dışarıdan bakıldığında diğer insanlardan farklı görünmese de bakışlarındaki bu kayma bazen onunla alay edilmesine sebep oluyordu. Ne yürümesindeki aksaklık ne de dilindeki kekemelik işte Orçun'u en çok üzen şey de buydu. Özellikle yeni başlayan ergenlik döneminde, kendisinin dışındaki bazı insanların kendisine sırf bu yüzden bir kusur abidesi gibi yaklaşımları onu çok üzüyordu. Kimse anlayamıyordu, belki de bu kusurlar bahasına o yaşama tutunmuştu. Belki de alacağı nefeslerin bedeliydi o kazada kaybettikleri de. Çevresindeki diğer sağlıklı çocuklara baktığında onlar gibi rahat koşup oynayamadığı için zamanında çok üzülmüştü. Ama büyüdükçe şaşılacak derecede olgunlaşmış, yaşından büyük bir olgunluğa bürünmüştü Orçun. Şimdi sokaktaki insanların ona bir "sakat" gözüyle bakmalarına aldırmasa da, genç kızların ilgisini sadece engeliyle çekmek çok zoruna gidiyordu. Oysa çok yakışıklı ve albeniliydi. Dedim ya fiziki hiç bir kusuru yoktu, sadece hareketlerindeki tutukluk dışında.

Orçun beğenilmek istiyordu, diğer akranları gibi sevmek sevilme istiyordu. Sonuçta onun da heyecan ile çarpmaya hazır bir kalbi vardı. Hatta öyle bir kalp ki herkesin kalbinden daha hassas ve daha duygulu. Sevginin ne demek olduğunu, onun gücünü ondan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Ama o hayata eşit başlasa da daha beş yaşında geçirdiği o kaza onun bir sıfır yenik devam etmesine sebebi. İşte bu yüzden herkesten daha çok gayret etmeliydi. Bunu çocuk kalbiyle bile hissetmiş olmalıydı ki, ilk okuldan sonra "okuyamaz" diyenleri şaşırtmış ortaokulu da başarı ile bitirmişti. Şimdi sıra lisedeydi ve annesi onun okuyabildiği kadar yanında olmaya kararlıydı.

Orçun lise birinci sınıfa başladığında en son görmüştüm onu. O günden sonra bir daha karşılaşmamıştım onlarla. Zira bu sırada eşim ölümcül bir hastalığa yakalandığından adeta kendi derdimize düşmüş, dış dünya ile bağlarımızı neredeyse koparmıştık. Ara sıra iyi haberlerini alsam da ailece yaşadıkları zorlukları eskisi kadar bilmem mümkün değildi. Ta ki yıllar sonra burada ortak arkadaşımız Ebru'nun evinde birbirimize tesadüf edene kadar da hiç bilemedim. Bu süreçte öğrendim ki, hastalıklar da, felaketler de bir ocağa düşünce en çok orada hasar bırakıyormuş. Ve kimse başına gelmeden anlayamıyormuş bazı şeyleri. Biz de bu hastalık sürecinde anladık, çevremizdeki insanların içinde olduğumuz duruma nasıl etki edebileceklerini. Meğer çevremizde, bu gün kınadığı her şeyin bir gün kendi başına da geleceğini yaşamadan bilmeyecek ne kadar çok insan varmış. Ve meğer böyle durumlarda bir dost desteği nasıl da önemliymiş. O gün anladım ki, önemli olan bir insanın hayatını kısıtlı olarak yaşaması değil, çevresindeki duyarsızlıkları ile asıl sorun teşkil eden bir takım kişilerle baş edebilmesiydi.

Aysun beni görünce çok duygulanmıştı. Zira geçirdikleri o zorlu süreçte ben hep yanlarında olmuştum. O gün bana itiraf etti Aysun, madden bir şey yapamasam da onların yanındaki varlığımın kendileri için ne kadar önemli olduğunu. Oysa kan bağı olan kişilerin bile onlara kadar zorlular yaşattığını. Gözlerinin içi gülüyordu Aysun'un. Orçun ise çok yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Zaten küçüklüğünde de bakmaya doyamazdım ya. Eskisi kadar olmasa da konuşunca yine dilindeki tutukluğun göze batması Orçun için artık sorun teşkil etmiyor gibiydi. Zira neşeli konuşkan bir genç vardı karşımda artık. Gözleri umut parlayan bir genç.

Bir ara Orçun salona geldi ve bana dönerek: "Sevim Hanım, Ebru öğretmen sizi mutfağa çağırıyor" dediğinde annesi hemen araya girdi ve "Sevim Hanım mı? Hanım değil oğlum o senin teyzen

sayılır. Sen hatırlamazsın ama üzerinde çok emeği var onun. “ diye sanki çocuk bir kusur işlemişçesine oğluna müdahale etti. Orçun bu söz karşısında kızarıp bozarırken annesi bana döndü ve oldukça mahcup bir halde sanki açıklama yaparcasına:

“Kusura bakma teyzesi, Orçun KPSS yi kazanıp yeni işe başladı. Çalıştığı işyerinde herkese hanımlı beyli hitap edildiğinden sana da öyle hitap etti” diye karşılık verdi. Ne asil bir davranış diye düşünmeden edemedim. İncelik ve zarafet Aysun’da hep olan şeydi ama anlaşılan o ki, oldukça hassas geçen yıllar onu insan ilişkileri konusunda daha bir itinalı ve titiz yapmıştı. Diğer yandan annesi ona müdahale etmeyi hâlâ kendisine bir vazife sayıyordu.

Çok şaşırılmışım, Orçun memur mu oldu? İnanılır gibi değildi. Yıllar önce başını sağa sola çeviremeyen, düzgün konuşamayan ve sendeleyerek zorla yürüyen o çocuk hem gayet düzgün ve yakışıklı bir genç olmuş, hem de bütün tıp otoritelerini şaşırtacak şekilde gayet başarılı bir öğrenim bitirmişti. Hatta daha ileri gidip, bu gün herkesi zorlayan bir giriş sınavından hiç de küçümsenmeyecek bir puan almış, resmi bir işe girme şansını da yakalamıştı. Hatta yeni başladığı bu iş yerinde de herkesin sevgi ve sempatisini kazandığını öğrendim yine. Öyle ki o saygıyı iş dışına bile taşımayı ihmal etmemiş ve bana “Sevim Hanım “ diye hitap etmişti işte. O anki sevincimi kelimelerle anlatamam.

Demek ki büyük bir azmin zaferi olan Orçun hayatına dengeli bir şekilde devam edecekti artık. Buna ne kadar sevindiğimi gerçekten anlatmam mümkün değil. O akşam gözlerinde gördüğüm pırıltıyı asla unutmuyacağım. Ve karşımdaki bu pırl pırl genci de annesini de bütün anne şefkatimle kucaklayıp bağrıma basmak istedim o anda. Hepimizin aslında birer engelli adayı olduğumuzun tüm bilinciyle hem de. Bunu çevremdeki herkese anlatabilmeyi ne çok isterdim oysa.

Birden aklıma Mehmet geldi. Sahi o ne yapıyordu? Nasıl soracağımı bilemeden adeta ağzımda geveleyerek: “Mehmet nasıl, görüşüyor musunuz? Oğlu ile alakadar oluyor mu? “ diye sorduğumda güldü Aysun. Artık onun eksikliğine aldırmayan bir gülüştü bu. Adeta yokluğunu kanıksamış ve “Gölge etmesin başka ihsan istemem” manasındaki bir gülüş. “Elbette alakadar oluyor teyzesi. Yıllarca bizi arayıp sormadı. Üstelik ayrılırken Orçun’un bende kalmasına karşılık evi ve arabayı bana bırakan adam daha sonra dava açıp benden mal bile talep etti. Bunca sıkıntının arasında bir de onun zulmü ile uğraştım..”

O gün öğrendim ki, boşanmadan sonra ne Mehmet ne de ailesi bir daha onları arayıp sormamış, adeta silip atmışlardı. Oysa sabır ve anlayış en çok onlardan beklenmişti. Hem diğer insanların aksine bu onların göreviydi. Ama olmadı.

O sırada Ebru öğretmen lafa karıştı: “Ya Sevim ben hayatımda bu kadar arsız birini görmedim. Şimdi Orçun işe başladı ya oğlunu her hafta arayıp sorar olmuş. Aysun ses etmese de Orçun görüşmek istemiyor onunla.” dedi.

“Ah bilmem mi asildir benim arkadaşım. Elbette ses etmez. O hiçbir zaman evladını babasından ayırmak istemez ki. Bu davranışın en başta evladına en büyük kötülük olacağını gayet iyi bilir. Babası ne kadar kötü olsa da oğlunu babasından ayırmayı hiç düşünmez.” dedim ben de.

Ama çocuklar aptal değil. Hatta onlar yetişkinleri bazen şaşırtırlar zekaları ile. Orçun her ne kadar engeli yaşasa da kalbi gayet sağlam bir çocuktur. Hem duyarlı, hem saygılı hem de sevgi dolu bir genç vardı karşımda. Muhakeme yapmasını bilen ve zamanında kendisine yüz çevrilmesini de, annesinin tüm asaletine rağmen hiç unutmayan bir genç.

“Ben artık onu görmek istemiyorum Sevim Teyze” deyiverdi Orçun. Sesinde öfke var gibi sezilse de ben o sese asil devasa bir kırgınlığın hakim olduğunu anlamıştım. Hem de büyük bir olgunlukla

desteklenen bir kırgınlık. Bunun için kimse ama kimse onu suçlayamazdı.

Aklıma yıllar önce o hastane odasında yoğun bakım ünitesinde yatarken doktorları dahil herkesin söylediği sözler gelmişti. Kimisi bitkisel hayat demişti, kimisi de ömür boyu yürüyemez. Oysa karşımda adeta bir mucize duruyordu. Hatta çocuk yaşta gözlerinde görülen o kayma bile Orçun büyüüp bedenen geliştikçe adeta kaybolmuş, yerini sevimli bir şehlalığa bırakmıştı. Ve hem Orçun hem de Aysun, aslında engelli bir bedendeki her olumsuzluğun telafi edilebileceğini göstermişlerdi herkese. Telafi edilemeyecek en büyük engelin, güya sağlıklı insanların kalplerinde olduğunu da öğretmişlerdi yaşama olan bağlılık ve azimleri ile.

O an hepimizin birer engelli adayı olduğumuzu adeta unutarak onu ve annesini o gün dışlayanları, hayatlarını zorlaştıranları, en kötüsü de onları tüm sıkıntıları ile yapayalnız bırakanları hayatta nelerin beklediğini düşündüm. Onlara acıdım, çünkü hepsi acınacak haldeydiler ve onlardaki engelin tedavisi de mümkün değildi. Çünkü onlar aslında “engelsiz engellilerdi”.

ÖZGEÇMİŞ

Erzurum doğumluyum. İnönü Üniversitesi Matematik Bölümü ve Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi lisans programlarını okudum. 1988 yılından beri Bursa’da ikamet etmekteyim.. Bir kız çocuğu annesiyim aynı zamanda Bursa’da bir Kamu kurumunda görevliyim. Amatörce şiir ve hikâyeler yazıyorum.

HİKÂYENİN ADI : “ENGELSİZ ENGELLİLER”

ADI SOYADI : SEVİM YAKICI